

Sygn.akt III AUa 581/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Alicja Sołowińska

SA Sławomir Bagiński

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania W. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej

na skutek apelacji W. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 maja 2017 r. sygn. akt IV U 282/16

I. **oddala apelację,**

II. **odstępuje od obciążania W. C. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję.**

SSA Sławomir Bagiński SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Alicja Sołowińska

Sygn. akt III AUa 581/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 19 stycznia 2016 r. przyznał W. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej na dalszy okres, tj. po 31 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2020 r.

W odwołaniu od tej decyzji W. C. wniosła o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 12 maja 2017 r. odwołanie oddalił. Sąd ten ustalił, że W. C. urodziła się (...) Ukończyła studium (...). W ostatnim okresie aktywności zawodowej prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży mebli. W dniu 3 września 2005 r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu doznając mnogich urazów narządowych, w tym urazu czaszki i mózgu z utratą przytomności oraz złamaniami kości ramiennej. W związku

ze stanem zdrowia po wypadku odwołująca pobierała z ZUS rentę wypadkową – początkowo z tytułu całkowitej, a następnie z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ostatnio do 31 grudnia 2015 r., zaś 12 listopada 2015 r. wystąpiła z wnioskiem o przedłużenie prawa do tego świadczenia. Po poddaniu się procedurze orzeczniczo-lekarskiej przed organem rentowym i po stwierdzeniu: przebytego urazu wielonarządowego, organicznych zaburzeń osobowości i stanu po leczeniu operacyjnym dyskopatii C5-C6, W. C. została uznana za częściowo niezdolną do pracy do 31 grudnia 2020 r. Biorąc powyższe za podstawę, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynikało również, że odwołująca korzystała przede wszystkim z konsultacji lekarskiej lekarzy specjalistów z zakresu: ortopedii, chirurgii, psychiatrii i neurologii oraz korzystała z porad psychologicznych. Posiada również orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności o symbolu 05-R 02-P, wydane okresowo do 30 czerwca 2018 r.

Celem wyjaśnienia kwestii stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: neurochirurgii, psychiatrii, ortopedii i medycyny pracy. Biegły psychiatra w opinii z 22 lipca 2016 r., po rozpoznaniu u skarżącej organicznych zaburzeń osobowości po ciężkim urazie czaszkowo-mózgowym uznał, że jest ona nadal po 31 grudnia 2015 r. częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem na okres do 31 grudnia 2020 r. Biegły neurochirurg w opinii z 14 września 2016 r. orzekł, że wnioskodawczyni z punktu widzenia dolegliwości natury neurochirurgicznej – biorąc pod uwagę rodzaj uszkodzeń jest po 31 grudnia 2015 r. częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem na okres do 31 grudnia 2020 r. Biegły wskazał, że w świetle uwag zgłaszanych przez odwołującą konieczne będzie zasięgnięcie opinii lekarzy z zakresu ortopedii i medycyny pracy. Biegły lekarz chirurg-ortopeda, po stwierdzeniu istotnych ograniczeń sprawności narządu ruchu ocenił, że w zakresie schorzeń ortopedycznych wnioskodawczyni jest nadal po 31 grudnia 2015 r. częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem na okres do 31 grudnia 2020 r. Biegły z zakresu medycyny pracy również zaopiniował, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem na okres do 31 grudnia 2020 r. Wskazał, że niezdolność spowodowana jest upośledzeniem sprawności organizmu w zakresie narządu ruchu w związku ze znaczną dysfunkcją stawu barkowego lewego i w zakresie sfery psychicznej w postaci organicznych zaburzeń osobowości i zachowania.

Oceniając stan faktyczny sprawy Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za niezasadne. Powołał się przy tym na treść art. 3 ust. 3 pkt 8, art. 6 ust. 1 pkt. 6 i art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Okręgowy uznał, iż przeprowadzone w sprawie dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych stanowią miarodajne dowody, pozwalające ocenić sporne kwestie. Wszyscy biegli lekarze jednomyślnie uznali, że W. C. jest nadal po 31 grudnia 2015 r. częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej na okres do 31 grudnia 2020 r. Opinie biegłych zostały sformułowane po przeanalizowaniu zgromadzonej w procesie dokumentacji oraz zastrzeżeń do opinii zgłaszanych przez wnioskodawczynię. Sporządzający opinie biegli w ocenie Sądu Okręgowego dokonali starannego i wszechstronnego rozpoznania, a wydane orzeczenia należy uzasadnili. Biegli mieli na uwadze wiek ubezpieczonej, wykształcenie, wykonywaną ostatnio pracę, wyniki jej badań przeprowadzonych w minionym okresie, dokumentację dotyczącą dotychczasowego leczenia oraz stan zdrowia stwierdzony na podstawie badań dokonanych bezpośrednio przed wydaniem opinii. Sąd pominął kolejny wniosek dowodowy skarżącej uznając, że stan jej zdrowia został dostatecznie wyjaśniony.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona nie spełniła przesłanki koniecznej do przyznania jej po 31 grudnia 2015 r. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności na podstawie przepisów ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dlatego oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła W. C.. Zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego tj.:

a) nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nierozważanie przesłanek z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w szczególności oparcie o wydane w sprawie opinie biegłych sądowych z których wynikało, że niezdolność do pracy wnioskodawczyni jest spowodowana upośledzeniem sprawności organizmu w zakresie narządu ruchu w związku ze znaczną dysfunkcją stawu barkowego lewego i w zakresie sfery psychicznej w postaci organicznych zaburzeń osobowości i zachowania, co zdaniem wnioskodawczyni wyklucza możliwość podjęcia jakiegokolwiek pracy fizycznej i umysłowej,

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niewyjaśnienie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, tj. czy w związku ze stwierdzoną przez biegłych sądowych częściową niezdolnością do pracy wnioskodawczyni ma możliwość wykonywania przez nią dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a jeżeli tak to jakiej, oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę stan zdrowia, rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej przez nią pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychiczne,

c) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającą na:

- ustaleniu, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek do przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, podczas gdy zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego ustalenie częściowej niezdolności do pracy przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii w związku ze znaczną dysfunkcją stawu barkowego lewego oraz przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii w związku z organicznymi zaburzeniami osobowości i zachowania, wyklucza podjęcie przez wnioskodawczynię pracy fizycznej i umysłowej, co powinno skutkować ustaleniem całkowitej niezdolności do pracy,

- ustaleniu, że powołani w sprawie biegli opiniując w sprawie wzięli pod uwagę wiek wnioskodawczyni, wykształcenie oraz wykonywaną przez nią ostatnio pracę,

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającą na ustaleniu, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy,

- ocenę opinii biegłych sądowych za jasne, rzeczowe i miarodajne do ustalenia stopnia niezdolności do pracy, podczas gdy biegli sądowi orzekali wyłącznie w oparciu o stan zdrowia wnioskodawczyni z pominięciem rozważań w zakresie możliwości wykonywania przez nią dotychczasowej pracy czy podjęcia innej pracy,

d) art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy wniosku o uzupełnienie opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy na okoliczność ustalenia możliwości wykonywania przez wnioskodawczynię dotychczasowej pracy, podjęcia przez nią innej pracy, a jeżeli tak to jakiej, oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę stwierdzoną przez biegłych sądowych częściową niezdolność do pracy w związku ze znaczną dysfunkcją stawu barkowego lewego i w zakresie sfery psychicznej w postaci organicznych zaburzeń osobowości i zachowania;

2. naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wnioskodawczyni nie spełniła przesłanek do przyznania jej po 31 grudnia 2015 r. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy;

b) art. 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez ich niezastosowanie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

1. uzupełnienie opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy na okoliczność ustalenia możliwości wykonywania przez wnioskodawczynię dotychczasowej pracy, podjęcia przez nią innej pracy, a jeżeli tak to jakiej, oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę stwierdzoną przez biegłych sądowych częściową niezdolność do pracy w związku ze znaczną dysfunkcją stawu barkowego lewego oraz w zakresie sfery psychicznej w postaci organicznych zaburzeń osobowości i zachowania;
2. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zmianę poprzedzającej go decyzji ZUS w zaskarżonej części,
3. przyznanie W. C. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 31 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2020 r.,
4. zasądzenie od organu rentownego na rzecz wnioskodawczyni kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach za instancję odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Sąd pierwszej instancji właściwie rozpoznał istotę sprawy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie braku spełnienia przez W. C. przesłanek niezbędnych do przyznania jej po 31 grudnia 2015 r. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej. W świetle przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd Okręgowy zasadnie uznał, iż zachodzą podstawy do uznania skarżącej jedynie za częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej i przyznania jej prawa do świadczenia rentowego z tego tytułu na dalszy okres od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2020 r. Ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez ten Sąd odpowiada wymogom wszechstronnej i swobodnej oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego nie można również zgodzić się z zarzutem obrazy art. 328 § 2 k.p.c. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut naruszenia tego przepisu może odnieść skutek tylko wtedy, gdy z uwagi na wadliwość uzasadnienia, nie poddaje się ono kontroli instancyjnej. Wbrew stanowisku skarżącej, stanowisko zajęte przez Sąd pierwszej instancji poddaje się kontroli instancyjnej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku można wywnioskować, jakie Sąd ten poczynił ustalenia oraz jakimi motywami i na jakiej podstawie prawnej kierował się, ferując treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu medycyny pracy. Skoro w ocenie Sądu pierwszej instancji wydana przez biegłą tej specjalności opinia odpowiadała w sposób wyczerpujący na pytanie Sądu, a na podstawie całokształtu wszystkich wydanych opinii sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione, to Sąd ten nie miał obowiązku prowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

Przypomnieć należy, iż materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia o zasadności roszczenia o prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy stanowi art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z którym ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Art. 17 ust. 1 ww. ustawy, w zakresie ustalenia prawa do tego świadczenia odsyła do przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W myśl art. 57 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do

wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ww. ustawy), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ww. ustawy). Stosownie zaś do art. 13 ust. 1 ww. ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji; możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W sprawie niniejszej poza sporem pozostają okoliczności związane z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej z 3 września 2005 r., który spowodował u skarżącej niezdolność do pracy. Spór dotyczy natomiast wyłącznie stopnia tej niezdolności. Zdaniem organu rentowego w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2020 r. skarżącej należało przyznać świadczenie rentowe w związku z istnieniem niezdolności do pracy w stopniu częściowym, natomiast skarżąca stoi na stanowisku, iż w okresie tym jest ona całkowicie niezdolna do pracy.

Pamiętać należy, że ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i sąd nie może opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r. w sprawie sygn. akt II UK 191/09, lex numer 590238). Uzyskanie wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. wymagało zatem zasięgnięcia opinii biegłych lekarzy właściwej specjalności do oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni z punktu widzenia możliwości wykonywania zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2007 r., I UK 304/06, LEX nr 898844).

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dopuszczając dowody z opinii biegłych lekarzy z zakresu specjalności odpowiadając schorzeniom występującym u W. C., co zresztą nie było przez nią kwestionowane. Wnioski wynikające z wszystkich wydanych w sprawie opinii są jednoznaczne. Zarówno biegła z zakresu psychiatrii (opinia, k. 43-45), biegły z zakresu neurochirurgii (opinia, k. 81) biegły ortopeda (opinia, k. 115-118), jak i biegła z zakresu medycyny pracy (opinia, k. 151-154) jednomyślnie stwierdzili, że skarżąca jest w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2020 r. nadal częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (i jest to kontynuacja wcześniej orzeczonej niezdolności). Przyczyną niezdolności do pracy jest zdaniem biegłych upośledzenie sprawności organizmu w zakresie narządu ruchu oraz w zakresie sfery psychicznej. Nie można zgodzić się z zarzutem, iż Sąd oraz biegli pominieli w sprawie przesłanki z art. 13 ust. 1 pkt ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem z treści opinii wynika, że biegli mieli na względzie zarówno wiek ubezpieczonej - 51 lat (co prawda biegła z zakresu medycyny pracy omyłkowo określiła wiek skarżącej na 55 lat, jednak nie jest to znacząca omyłka), jej poziom wykształcenia - technik hotelarz, predyspozycje psychiczne, jak też rodzaj i charakter wykonywanej dotychczas pracy jako przedstawiciel handlowy w ramach własnej działalności gospodarczej. Co prawda biegli nie wskazali wprost, do jakiego rodzaju prac skarżąca zachowała zdolność, jednak jej twierdzenia o tym, że z uwagi na występujące u niej schorzenia nie może ona podjąć żadnej pracy, oparte są wyłącznie na jej subiektywnych odczuciach i nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty do opinii biegłych zgłaszane przez wnioskodawczynię są bezzasadne i nie podważają merytorycznej prawidłowości tych opinii ani ich przydatności dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Subiektywne odczucia wnioskodawczyni same w sobie nie mogą rzutować na obiektywną, opartą na dokumentacji medycznej i przeprowadzonych badaniach ocenę stanu jej zdrowia w kontekście zdolności do wykonywania pracy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, przeprowadzone w sprawie opinie biegłych lekarzy sądowych stanowią materiał dowodowy miarodajny do czynienia ustaleń w sprawie. W sposób fachowy opisują występujące u wnioskodawczyni schorzenia i wyczerpująco wyjaśniają, dlaczego powodują one u W. C. częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów z odpowiednich dziedzin. Podstawą ich wydania były dowody obiektywne, w tym przedstawiona w sprawie dokumentacja lekarska oraz badanie wnioskodawczyni, a biegli mieli na uwadze kryteria orzecznicze określone w art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wnioskodawczyni nie przedstawiła

żadnych merytorycznych argumentów mogących podważyć stanowisko biegłych. Wobec tak jednoznacznego stanowiska biegłych, nie było zatem podstaw, by nie podzielić wniosków zawartych w wydanych w sprawie opiniach.

Zgromadzony materiał dowodowy był zatem wystarczający, aby zostało na nim oparte orzeczenie sądu. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, Sąd drugiej instancji może poprzestać na dowodzie z opinii biegłych lekarzy sądowych, przeprowadzonym w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, gdy uzna ją za wystarczającą. Z tych powodów brak było podstaw do uwzględnienia zgłoszonego w apelacji wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu medycyny pracy i wnioski ten podlegał oddaleniu na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Reasumując, skarżąca nie spełnia przesłanek niezbędnych do przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej, dlatego niezasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. – punkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, iż w sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążania wnioskodawczynie kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w II instancji. Sąd miał przy tym na uwadze charakter sprawy i sytuację majątkową wnioskodawczynie, która utrzymuje się jedynie ze świadczenia rentowego – punkt II sentencji wyroku.

SSA Sławomir Bagiński SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Alicja Sołowińska